

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

**NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024**

Chương 7

MA QUỲ ĐỔI MẶT

Kỳ 4:

Từ sau một phiên đá lớn ở cách cây lim khoảng mười bước chân, có bốn người vụt xuất hiện. Đó là những gã thanh niên trẻ, chỉ trạc khoảng 19 đến 24 tuổi. Giống như những con báo, chúng nhảy thoăn thoắt trên đá và trong nháy mắt đã vây lại xung quanh họ. Một tên có mái tóc bù xù và hàng ria mép rậm rạp lừ lừ tiến đến trước mặt ông Đại. Hắn nhếch mép hỏi:

-Chào các vị! Họp hành gì đây?

Cả bốn người đứng lặng đi vì bất ngờ. Tên kia tiếp tục hỏi:

-Các vị đi đâu mà sang trọng thế này? Buôn vàng hả?

Ông Triệu là người bình tĩnh lại trước tiên. Ông vội vã nói:

-Chúng tôi là cán bộ dưới tỉnh đang đi công tác. Các anh là ai?

Gã thanh niên trừng mắt nhìn ông. Hắn ra hiệu cho ba tên kia. Bốn chúng lập tức áp sát lại và trên tay đưa nào cũng lăm lăm một lưỡi dao sắc lẹm. Một đứa tiến đến bên ông Đại. Hắn chọc chọc ngón tay vào cái bụng căng tròn của ông ta và nháy mắt vui vẻ:

-Ái chà! Thủ trưởng này uống nhiều bia quá đấy!

Ông Đại nhếch mép trong một cái cười thảm hại. Trong khi đó, tên kia đã giằng lấy cái cặp của ông. Sau đó, hắn thông thả lột luôn chiếc đồng hồ trên tay ông và vẫn giữ nguyên giọng đùa cợt:

-Xem nào, thủ trưởng xài toàn những đồ “xịn” thế này!

Trong khi đó, hai tên kia cũng nhanh chóng lột đồng hồ và cặp của hai ông trong Đoàn thanh tra. Không nén được, ông Triệu nhào tới:

-Đồ ăn cướp! Bỏ ra ngay!

Bằng một phản xạ nhanh như chớp, tên có hàng ria mép đã giơ chân chắn ngang làm ông Triệu ngã nhào xuống, lăn lông lóc một đoạn dài và cuối cùng bị một tảng đá chặn lại. Sau đó, hắn chỉ dao vào mặt những người còn lại:

-Thằng nào chống cự, tụi mày xĩa ngay cho tao!

Ông Triệu vẫn cố gắng gượng chồm dậy với khuôn mặt và hai cánh tay rớm máu vì xây xát. Ông định chồm tới lần nữa, nhưng những mũi dao đã ngăn ông lại. Một tên trẻ nhất trong bọn lên tiếng:

-Mày mà còn dám xông vào lần nữa, tao xin tí tiết!

Bất lực, ông giám đốc lâm trường đành đứng im. Ba người kia không ai dám nhúc nhích trong khi bọn cướp nhanh chóng khám túi, moi hết tiền nong, tư trang của họ, còn giấy tờ thì chúng quẳng lại. Sau đó, chúng mang theo ba cái cặp da nối nhau nhanh chóng khuất vào sau những bụi cây.

Bọn chúng đã đi khuất một lúc lâu mà mọi người vẫn còn sững sờ. Họ im lặng, nhìn nhau bằng những ánh mắt thần thờ. Ông Triệu vẫn là người tỉnh táo nhất. Ông giục:

-Nào, bây giờ ta quay trở ra thôi!

Ba người kia đến lúc ấy cũng như chợt tỉnh. Ông Chi lắc đầu:

-Loạn! Loạn thật! Không biết chính quyền với công an cái huyện này để mất đi đâu! Thế này thì loạn thật!

Ông Đại cũng vội vã hưởng ứng trong khi mắt đảo nhanh ra xung quanh như đề phòng bọn cướp trở lại:

-Đúng là bọn kẻ cướp (!).

Ông Triệu ngược lên nhìn bầu trời đã bắt đầu chói chang nắng và giục:

-Ta đi về thôi kéo nắng!

Theo thói quen, ông Đại đưa tay lên để nhìn đồng hồ. Nhưng ông chợt nhớ là đã bị bọn cướp lột mất nên lại hạ tay xuống. Đoàn người lặng lẽ quay trở ra. Từ phút đó, không ai nói thêm một lời nào nữa. Cũng giống như khi đi vào, ông Đại lại tiến lên đi đầu. Nhưng những bước chân của ông ta bây giờ không còn cái vẻ hăm hờ như ban sáng nữa.

-6-

Lê Hà đi về huyện Lâm Sơn trên một chuyến xe khách khởi hành lúc 13 giờ ở thị xã tỉnh H. Khi lên xe, cô không biết rằng có một thanh niên có dáng người tầm thước vẫn bám sát theo mình. Anh ta mặc một bộ quần áo bộ đội cũ, tay xách túi. Lên xe, người thanh niên ấy ngồi cách Lê Hà hai hàng ghế và quan sát cô sau chiếc kính mát.

Về đến thị trấn Cộp, người thanh niên ấy cũng xuống theo Lê Hà. Anh ta đi theo cô về lâm trường bộ nhưng luôn cách một khoảng cách đủ để cô không nhận ra.

Sáng hôm sau, từ lâm trường bộ, Lê Hà lên đường vào Sơn Động. Cũng như lần trước, Ban giám đốc lâm trường lại cử một người đưa cô đi. “Người dẫn đường” của Lê Hà lần này chính là người thanh niên đã cùng đi lên đây trong một chuyến xe với cô. Theo lời anh tự giới thiệu thì tên anh là Long, là cán bộ Đoàn của lâm trường.

Hai người lên đường từ rất sớm để tránh nắng. Cũng vào thời điểm đó, chiếc xe Uaz của Đoàn thanh tra cũng đang bắt đầu rời Lâm Sơn để trở về thị xã. Do không yên tâm về tình hình trật tự trị an ở lâm trường Sông Hoàng, ngay sau khi về đến lâm trường bộ, ông Chi đã cùng với Đoàn thanh tra của mình sang ăn ở bên Ủy ban huyện và từ đó quay thẳng về thị xã.

Ông Chi đã không dọa suông. Trong phần kết luận của bản báo cáo dài năm trang về thực tế ở lâm trường Sông Hoàng, ông khẳng định:

“Tình hình chung tuy có những khó khăn nhưng không đến mức như bài báo của phóng viên Lê Hà đã nêu lên. Toàn thể cán bộ, công nhân lâm trường vẫn giữ vững lòng tin vào sự lãnh đạo của tỉnh và của ngành. Một trong những nguyên nhân chủ yếu làm tình hình phức tạp thêm là do năng lực quản lý, điều hành của Ban lãnh đạo lâm trường, đặc biệt là của đồng chí Vũ Văn Triệu, giám đốc đơn vị này. Đồng chí Triệu đã tỏ ra không đáp ứng được những đòi hỏi bức xúc của phong trào. Đề nghị tỉnh và ngành chủ quản xem xét”...

Trong số ba người của Đoàn thanh tra, có một người không ký vào biên bản kết luận này. Đó là người cán bộ của Ban Nội chính Tỉnh ủy. Anh không đồng ý với nội dung của văn bản nên đã lấy cớ là bị ốm và nằm lì ở nhà trong suốt một tuần liền cho đến khi văn bản làm xong và gửi lên cấp trên. Vốn là người trong cuộc, anh hiểu rất rõ điều gì ở sau những sự việc này. Nhưng anh không có đủ can đảm để nói lên sự thật nên đành chọn cho mình phương châm im lặng!

Lại một lần nữa, thượng tá Lương bị nhắc nhở là đã làm một bản báo cáo *“chung chung, thiếu những cơ sở thực tế và những chi tiết cần thiết”* để tỉnh có thể đánh giá một cách xác đáng về ông Hàn, Tổng biên tập báo tỉnh. Thậm chí, có người còn cho rằng ông đã *“bắt đầu mệt mỏi vì công việc”* và *“thiếu đi sự nhạy bén, tinh nhanh của một sĩ quan công an dưới sự lãnh đạo của Đảng”*! v.v...

Khi đọc những điều đó, thượng tá Lương chỉ mỉm cười. Ông hiểu rằng ngay cả ông cũng rất có thể sẽ trở thành một mục tiêu của sự công kích. Nhưng có một cái khác lớn hơn rất nhiều mà ông muốn làm sáng tỏ, đó là sự thật!

Để làm rõ được sự thật, ông sẵn sàng đi đến cùng như tất cả những con người trung trực khác.

(Còn nữa)

Đức Dũng